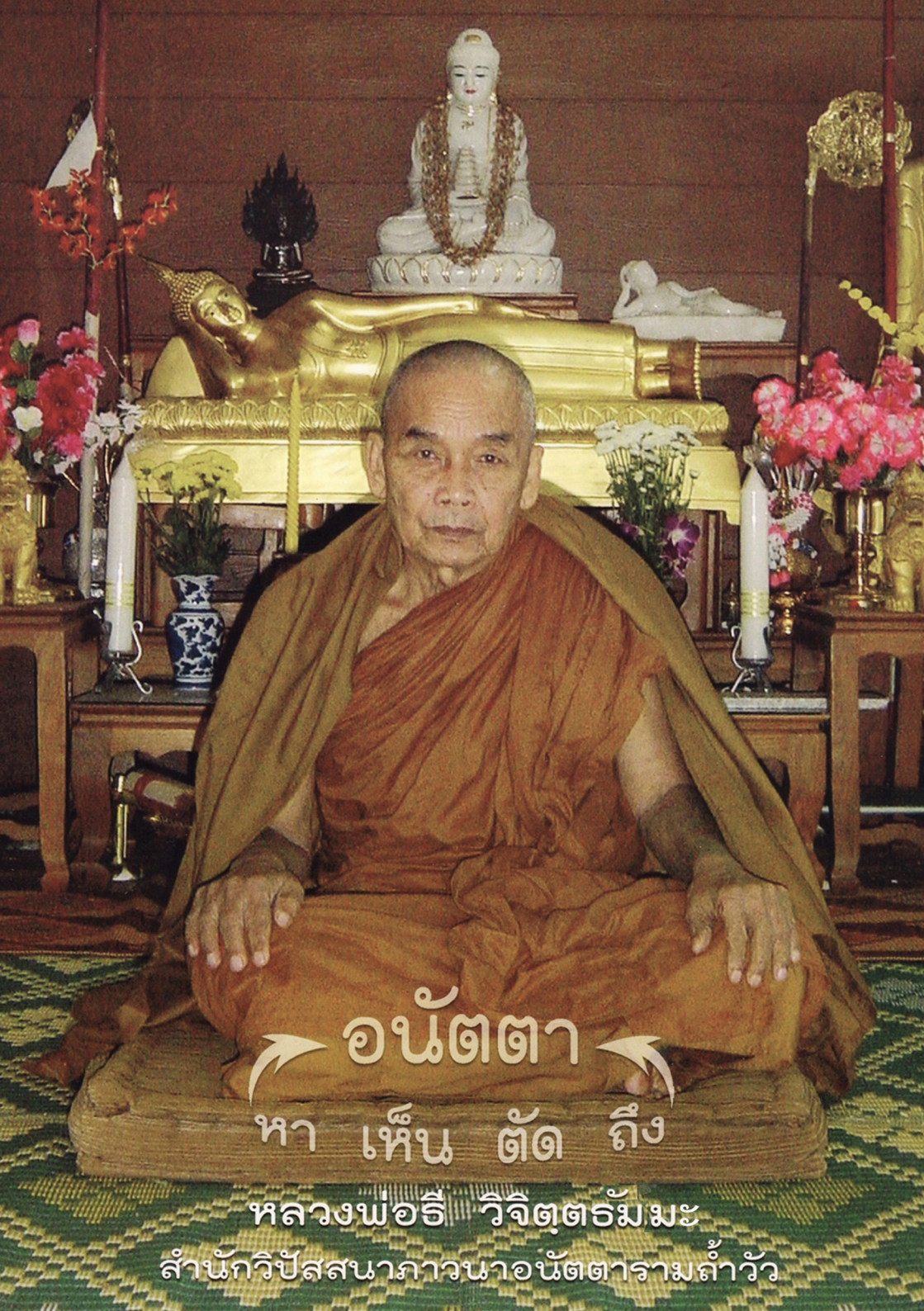




ประวัติหลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ



อนัตตา

หา เห็น ตัด ถึง

หลวงพ่อดี วิจิตรธรรมะ

สำนักวิปัสสนาภาวนาอนัตตารามถ้ำวัว

ประวัติหลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ
ที่ได้รับมาทั้งดีและร้าย
ตั้งแต่เกิดจนถึง 107 ปี ปีนี้
ภาวะในช่วงเวลาปัจจุบันของ
หลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ

ด้วยจิตเจตนาที่ได้นำเสียงเทศน์ธรรม
ของหลวงปู่วิจิตตะธัมมะ
เขียนออกมาเป็นตัวหนังสือภาษาไทย ตามคำริของครูอาจารย์
หากผิดพลาดประการใดในเสียงธรรม
ในข้อธรรม ในตัวอักษรธรรม
ข้าพเจ้าขอน้อมอโศกโทษต่อครู อาจารย์
โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ
ข้าพเจ้าขออนุญาตเก็บรวบรวมคำสอนของครูอาจารย์
มอบไว้ให้กับพระศาสนาธรรมปรมาตถ์อนัตตาต่อไป

กราบระลึกถึงพระคุณอันประเสริฐ
ของครูอาจารย์หลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ
คณะศรัทธาทุกท่าน

ปณามพจน์

นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ
นะโมตัสสะ ภาคะวะโต อระหะโต สัมมา สัมพุทฺธัสสะ

หลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ

1. ชื่อเดิม - จายโยย, จายแลก
2. บิดาชื่อ - ลุงจเรแกง
3. มารดาชื่อ - นางทอน
4. พี่น้อง - มีพี่น้อง 6 คน เป็นคนที่ 3
5. ชา-ติ - วันพุธขึ้น 2 ค่ำ เดือน 6 พ.ศ. 2457
6. บ้านเกิด - บ้านซาง เมืองหนอง ประเทศพม่า

เมื่อปี พ.ศ. 2457 ตรงกับวันพุธขึ้น 2 ค่ำ เดือน 6 เกิดออกจากท้องแม่ ชื่อ “นางทอน” หลังจากเกิดมายังไม่ถึง 1 เดือน ผู้เป็นแม่เป็นโรคภัยไข้เจ็บ ไม่สบาย จึงเอาลูกชายไปให้นางโหยง ซึ่งมีลูกสาวอายุมากกว่า 1 เดือน ชื่อเด็กหญิงจ๋าม โดยให้กินน้ำนมของนางโหยงร่วมกันกับเด็กหญิงจ๋ามเวลาผ่านไปเดือนกว่า ผู้เป็นแม่ได้หายจากอาการเจ็บป่วยแล้วอยู่สุขสบาย จึงนำเงินเหรียญแดง 16 แแบ็ก = (1 บาท) = 25 สตางค์ พร้อมกับข้าวตอกเอามาห่อรวมกัน เพื่อนำไปแลกลูกชายกลับคืนมา จึงเป็นที่มาของชื่อว่า “จายแลก” และตอนแรกเกิดก็ตรงกับวันพุธจึงได้ชื่อว่า “จายโยย”

เมื่ออายุ 3 ขวบ เป็นเด็กซุกซนมาก ได้ไปเล่นกับคนเลี้ยงควายในทุ่งนา วิ่งเล่นไปตามประสาเด็ก ได้มีควายเถิกใหญ่ตัวหนึ่งดุมากวิ่งมาขวิดจายโยย กระเด็นไปตกในท้องคันนา ลงไปนอนยาวอยู่ตรงนั้น ควายเถิกตัวใหญ่จะไปขวิดซ้ำ คนเลี้ยงควายเห็นเลยรีบวิ่งมาช่วย มาดึงเอาควายออก ตีควายและไล่ควายออกไปจากที่ตรงนั้น คนที่เลี้ยงควายได้อุ้มเอาจายแลก (จายโยย) ไปส่งให้แม่ จายแลกนั้นเจ็บปวด ข้ำระบมไปทั้งตัวจนสลบแน่นิ่งไปครั้งหนึ่ง

พอโตขึ้นอายุได้ 8 ขวบ ผู้เป็นพี่ชายซึ่งทำไร่ไถนา ก็ได้ไปเลี้ยงควายกับพี่ชาย ไปเล่นกับควายตอนควายลงอาบน้ำทั้งควายทั้งคน (จายโยย) ก็เล่นในน้ำด้วยกัน พออาบน้ำเสร็จขึ้นจากน้ำจะมาใส่เสื้อผ้า ควายที่เล่นด้วยกันในน้ำก็ขึ้นจากน้ำวิ่งมาขวิดจายโยยถูกตรงโคนขาทะลุถึงกระดูก ทำเอาล้มและสลบไป ที่ขามีแต่

เลือดเต็มไปหมด จึงพากันเอามาที่บ้าน สมัยก่อนนั้นไม่มียารักษา มีแต่เปลือกไม้ จึงได้เอาเปลือกไม้มาต้มทั้งล้างทั้งทาตรงแผลที่เลือดไหลออกนั้น ซึ่งได้ผลดีมากสักครู่เลือดก็หยุดไหล เดินไม่ได้ ประมาณ 9-10 วัน เนื่องจากควายขวิดถูกใส่เส้นเอ็น จึงมีอาการเห็บซา ต้องใช้ไม้เท้าช่วยเวลาเดิน ในช่วงตั้งแต่อายุ 3 ขวบ (จายโยย) จนถึงอายุหนึ่งร้อยกว่าปี หลวงพ่อนี้ก็ได้พบเจอกับอันตรายถึงตายแล้วหลาย ๆ ครั้ง

เมื่ออายุ 16 ปี ก็ถูกงูเขียวหางแดงกัด จนเป็นลมล้มสลบไป พระอาจารย์ใหญ่ให้เอาไปที่หนองปลิง เพื่อให้ปลิงดูดเลือดออก ที่หนองนั้นมีปลิงจำนวนมากและตัวใหญ่ประมาณคืบกว่าก็มี เอาขาที่ถูกพิษงูจนบวมคล้ำและดำนั้น หย่อนลงในน้ำให้ปลิงดูดเลือดตรงขานั้น ปลิงเต็มขาไปหมด ให้ปลิงดูดเลือดตรงขาที่มีพิษ จนกระทั่งสีคล้ำๆ ที่ขานั้นไม่มีแล้ว จึงยกขาขึ้นจากหนองน้ำ ประมาณ 9-10 วัน ก็เดินได้ตามปกติ

และเมื่ออายุประมาณ 100 ปี ก็ถูกแก้ง (ฟาน) ที่เก็บมาเลี้ยงไว้ นั้นชนใส่ และอีกครั้งเมื่ออายุ 100 กว่าปี ที่ในวัดถ้ำวามี สายไฟฟ้าเกาหย่อนตกอยู่ที่พื้น คิดว่าคงตัดไฟออกแล้ว จึงเอากรรไกรมาตัดสายไฟเลยถูกไฟฟ้าช็อต ตอนนั้นหูได้ยินเสียง “ปัง” แล้วล้มหงายลงไปแต่ว่าไม่ตายเช่นกัน ในช่วงเวลาที่ผ่านมานั้น มันพยายามจะเอาให้ตายหลายครั้งหลายคราแต่ว่าไม่ตาย ทำไม่ถึงไม่ตาย ก็เพราะว่ามาพบภาวะชาติที่ไม่ตายเลยไม่ตาย เช่นเดียวกันกับนางปฐาจารย์เถรี เธอมีพี่พี่ก็ถูกงูกัดตาย มีลูกชายก็ตก

น้ำตาย มีลูกสาวก็ถูกอีแร้งคาบเอาไปกิน พ่อแม่และพี่ชายก็ถูกตีก
ถล่มทับตาย แล้วทำไมถึงไม่ตายก็เพราะว่าเป็นภาวะชาติสุดท้าย
จะอย่างไรก็ตามเป็นแค่ทุกข์เท่านั้นแต่ไม่ตาย พระพุทธเจ้าก็
เช่นกัน พระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ก็เช่นเดียวกันภาวะชาติสุดท้าย
นั้น ใครจะทำอะไรแค่ไหนมีแต่ความทุกข์แค่นั้นแต่ไม่ตาย เพราะ
เป็นชาติภาวะสุดท้ายได้ชาติที่ไม่ตายก็จะไม่ตาย

อายุ 8 ขวบ

จายแลก (จายโยย) ไปอยู่วัดในเวลาเพียง 2 เดือนก็อ่าน
หนังสือไตได้แล้ว หนังสือไตสมัยก่อนนั้นไม่ง่าย ไม่เหมือนสมัยนี้
สรุปได้ว่าสมัยก่อนพยัญชนะต้น และตัวสะกดถึงแม้จะอ่านออก
เสียง 10 เสียง 15 เสียง แต่ก็เขียนอยู่ในคำเดียวกัน ตัวอย่างเช่น
คำว่า “มา” คำเดียว แต่สามารถอ่านเป็น มา หมา ม่า ม้า หมา
ได้หมด อยู่ที่ความหมายในประโยคที่เขียนทำให้อ่านยาก บางครั้ง
ถ้าอ่านไม่ถูกต้องจะทำให้แปลความหมายเป็นอย่างอื่น ไม่ตรงตาม
เรื่องที่เขียนเช่น เจ้าฟ้าเต้เปาะข้าว แต่อ่านว่าเจ้าฟ้าเต้เปาะเขา
อย่างนี้ เป็นต้น จึงกล่าวได้ว่าภาษาไตสมัยก่อนนั้นไม่ง่าย แต่
จายโยยไปอยู่วัดเพียง 2 เดือน ก็สามารถอ่านได้แล้ว

อายุ 9 ขวบ

พออายุ 9 ขวบ ได้ขออนุญาตพ่อแม่ไปอยู่จอง ความหมายของคำว่า “มาอยู่จอง” จองเป็นภาษาพม่าแปลว่าอะไรก็ 모르 ไตเรียกว่าบ้านของคนนุ่งห่มผ้าเหลือง บ้านเรือนของพระ จองบาลีเรียกว่าวัด วัดอันว่านั้นมาจาก

“ วัฏฏะทุกขะโต โมจะนะถายะ วัดโต ”

วัฏฏะทุกขะโต โมจะนะถายะ - ที่ทำงานออกพันธทุกข์ ตายเกิด
ตายเกิด

วัดโต - เรียกว่าวัด แล้วคนที่อยู่วัดนั้นหากไม่ได้ทำงานออกพันธทุกข์ ตายเกิด (อนัตตาวิปัสสนาภาวนา) นั้นก็ไม่ใช้วัด เป็นบ้านของคนเสื้อเหลืองเท่านั้น ใครอยู่วัดแล้วได้ทำงานออกพันธทุกข์จึงเป็นวัด ใครอยู่วัดแล้วไม่ทำงานให้พันธทุกข์ เป็นบ้านคนชุดเหลือง

วัด วิหาร - เมืองไทยว่าวิหาร แปลว่าอะไรก็ 모르
วิหาร เป็นที่ทำงานฆ่าทั้งกำจัดกิเลสให้หายเกลี้ยง ตายหมด

ภิกขุ อาสะเน วิหาระตีติ วิหาโร

ภิกขุ - คนที่ตัดฆ่ากิเลส 10 ให้หายหมด เมื่อไปเฝ้าวัดอาศัยอยู่นั้น
วิหาโร - เรียกว่าวิหารแล้ว ถ้าไม่ทำงานตัดฆ่ากิเลส แล้วมาอยู่นั้นไม่ใช่วิหาร เป็นคนชุดเหลือง เป็นบ้านคนชุดเหลือง ไม่ทำอะไร เหลือง เหลือง ทำตัวเป็นพระที่ห่มครองจีวร โกงหัวเฝ้าวัด นั่งนอน

รอกินข้าวที่ตะก่า(ธรวาส)เขาเอามาถวาย เจ้าอาวาส พระเถร
แบบนี้ ปรียัติก็ไม่เรียน ไม่สอน ไม่แจ่มแจ้งในการปฏิบัติ อนัตตา
วิปัสสนาภาวนาก็ไม่พิจารณาไม่ปฏิบัติ มีอยู่เยอะแยะมากมาย
เหมือนกันกับหมาที่อยู่ตามขอบเจดีย์ จะเห่าและรอกินข้าวที่เขา
มาถวาย

“กองมู” ก็คือเจดีย์ และเจดีย์นั้นเป็นอะไร ก็เป็นจีวรนั่นเอง
ที่พระอินทร์ชื่อคัตติกาละน้อมถวายจีวรกับพระพุทธเจ้าตอนที่
พระพุทธเจ้าตัดสินใจออกบวชที่ฝั่งแม่น้ำอโนมา ไตเรียกว่า โปกะ
เจดีย์

ในบริเวณลานวัดนั้นมีหมาจึงเข้าใจว่าหมาห่มจีวรนั่นเอง
พอมีคนเอาข้าวมาถวายก็แปลว่าเอาข้าวให้หมากินอย่างนี้น่ากลัว
ที่สุด เป็นพระเป็นเถรหากไม่รู้จักความหมายของความเป็นพระ
ที่แท้จริง คิดว่าตัวเองเป็นพระแท้มีธรรมยิ่งใหญ่กว่าใครทั้งหมด แต่
ในความจริงแล้วเป็นคนไม่มีธรรม เป็นพระปลอม ตายไปตกนรก
นรกขุมใหญ่มี 8 ขุม พอไปตกที่นรกขุมเล็ก 1 หน้า มี 4 ขุม 4
หน้า นรกขุมหนึ่งมี 16 ขุมเล็กที่จะได้ไปอยู่ เป็นพระเป็นเถรแล้ว
น้ำที่กินอยู่นี้ไม่รู้จักษ์ว่ามันเป็นอาหารที่ทำให้เป็นทุกข์ กินหมู กิน
หมา พอตายไปได้ไปตกนรกหนองน้ำเหม็นเน่า อาหารที่เขามา
ถวายและกินไปนั้น

ปะฏิสังขาโยนิโสปัตถะปาตัง ปะฏิเสวามิ - ขาดการพิจารณา
ไม่ค้น ไม่คิด ไม่ชู้ตอตามานะ ไม่ตัดกิเลส เห็นเนื้อหมูทอดอร่อย
มาก ปลาทอดอร่อยมาก กินไปชื่นชมไป มันเป็นทุกข์ ทุกข์นี้เป็น

อนัตตาก็ไม่รู้ เมื่อตายไปตกนรกเฝ้าถ่านไฟแดง เห็นเป็นเนื้อหมูทอด เนื้อไก่ทอด ข้าวเหนียวหนึ่ง ข้าวเจ้าหุง นำกินมาก หิวข้าว จึงเอามือไปหยิบขึ้นมากิน พอกินเข้าไปตถึงคอ กลายเป็นกินถ่านไฟแดงเข้าไปในลำคอ ล้มลงหายใจต๋องตาย น่ากลัวมาก สำหรับผู้ที่ไม่รู้แล้วทำตัวเป็นพระ คุณาชื่นชม กินนอน กินนอน เมื่อไม่มีก็ขอฆราวาส หากขอแล้วไม่ได้ก็ตำฆราวาส ว่าฆราวาสแบบนี้ไม่ดีเป็นฆราวาสปลอม ของปลอมนั้นไม่ใช่ฆราวาส ที่จริงแล้วเป็นพระที่ตำว่าฆราวาสนั้นแหละไม่ดี เป็นพระปลอมแต่ไม่รู้ตัวซึ่งก็มีมากมาย ให้จำไว้ว่า “วัดเป็นที่ทำงานออกพ้นทุกข์เกิดตาย”

เมื่อจายโยย (จายแลก) ไปอยู่วัดได้ 2 เดือน ก็ทำ “กัปปี” กัปปียะพม่าเรียกว่าสังลอง (บวชลูกแก้ว) ไตก็เรียกว่าสังลองตามพม่า สังลองเป็นใคร รู้จักหรือไม่? ที่เมืองนะได้ทำปอยสังลองมาแล้ว 4 ครั้ง แต่แต่ละครั้งจะมี สังลองประมาณ 40-70 คน สังลองภาษาบาลีเรียกว่า “กัปปียะ” (กัปปียะ=กัปปี+อายะ) อายะ - เรียนวินัยของสามเณร 109 ลิกขาบท (พม่าเรียกว่า หลิง 10, ต่าม 10, ชันธกะ 14, เสชียะ 75, รวม 109) ปัจจุบันขณะอีก 4 อย่าง คือจิวร กุฎิ อาหาร และยา รวม 113 อย่างนี้ได้ท่องจำอย่างเข้าใจแจ่มแจ้งดีงามแล้ว จึงได้ชื่อว่า “สังลอง” (ผู้ที่เตรียมตัวจะเป็นสามเณร) ถ้าหากเป็นสังลองแล้ว กัปปี - หุ่นห่มจิวรแล้ว หากไม่รู้พระธรรมวินัยของสามเณรที่กล่าวมานั้น แล้วเอาจิวรใส่ให้กันก็เหมือนเอาจิวรไปห่มให้หมา เมื่อตายไปก็ไปตกนรกจิวรร้อนเหมือนถ่านไฟมาพันรอบคอตัวเอง น่ากลัวมาก

“สร้างลอง ปอยสร้างลอง” เขาทำหรือเราทำ

สร้าง, ลอง, ปอย คำ 3 คำนี้ คำว่า “ปอย” ไม่ใช่ภาษาไต “สร้าง” ก็ไม่ใช่ภาษาไต “ลอง” ก็ไม่ใช่ภาษาไต พม่าทิ้งไปแล้วเมื่อ 160 กว่าปี ทำไมพม่าถึงทิ้งเมื่อ 160 ปีก่อนนั้นวัดเป็นที่สอนหนังสือ ไม่มีโรงเรียนสอนหนังสือ เด็กๆ นั้นหากไม่ไปอยู่วัดก็จะเขียนและอ่านหนังสือไม่ได้ เพื่อเป็นการล่อใจให้เด็กๆ อยากไปอยู่วัดจึงทำปอยสร้างลอง เมื่อไปอยู่วัดแล้วพอดึงเดือนสี่เดือนห้า (ช่วงเดือนเมษายน, พฤษภาคม) ก็จะได้ห่มจีวร แต่ก่อนจะห่มจีวร จะได้สวมชุดเทวดา ซี่คอคนอื่นและรำฟ้อน จึงทำให้เด็กๆ ที่วัยกำลังเล่นสนุกสนาน และนั่งเล่นอยู่บนหลังควายเหล่านั้น ซึ่งผ่านพ้นมา 160 ปีแล้ว ปัจจุบันพม่าทิ้งแล้วไม่ทำแล้ว

คนที่เก็บเอาของที่เขาทิ้งแล้วนั้นเรียกว่า คนบ้า และคนโง่ เป็นใครนั้นรู้จักไหม หากไม่รู้จักก็เป็นคน “มะ” สี่ตัวนั้นแล้ว ให้รู้จักพอรู้จักแล้วก็ทิ้งไปก็พ้นจากการเป็นคน “มะ” สี่ตัวแล้ว คน “มะ” สี่ตัวนั้น เป็นตัวอะไรบ้างและเป็นคนอย่างไร ดังนี้

1. ถึงเวลากิน อยากกิน ออกหากิน
2. ถึงเวลานอน อยากนอน หาที่นอน
3. ถึงเวลาตื่น อยากลุก ลุกขึ้น
4. ปวดขี้ ปวดเยี่ยว ก็ไปขี้ ไปเยี่ยว

เสร็จแล้วออกหากิน หมุนเวียนอยู่แบบนี้ เรียกว่าเป็นคน “มะ” สี่ตัว หากเป็นดังที่กล่าวมาแล้ว จะไม่มีชื่อในบัญชีคนอยู่วัด คำว่า “วัด”

นี้ไม่ใช่ภาษาไตและก็ไม่ใช่ภาษาไทย คนไทยก็ไม่รู้เช่นกัน

“วิญญะ ทุกชะโต โมจะนะถายะ วัดโต” คือที่ทำงาน
ออกพันทุกข์ตายเกิด “วัดโต” ได้ชื่อว่า “วัด” แล้ว

จายโยย (จายแลก) ไปอยู่วัดแค่ 2 เดือนก็สามารถอ่าน
หนังสือไตได้แล้ว พออ่านหนังสือไตได้ก็เรียนพระธรรมวินัย เพื่อ
จะเป็นช่างลอง ช่างลองนั้นจะต้องเรียน

- 1) หลิ่ง 10 2) ต่าน 10 3) ชันธกะ 14
- 4) เสชียะ 75 5) ปัจจเวกชะณะ 4 = รวมเป็น 113

จายโยยอ่านและท่องจำได้หมด รู้และเข้าใจความหมายอย่างดีงาม
แล้ว จึงได้ห้ามจิวรบวชเป็นสามเณร ใช้เวลา 1 ปี ได้เรียนรู้พระไตร
ปิฎก แปลว่า คุ้มครอง ปกป้อง คุ้มครองปกป้องอะไร? ก็คุ้มครอง
ปกป้องไม่ให้เกิดภัยอันตราย ดังนี้

1. ทุพพิกอันตะระกะป (ทุพพิกตราย) - ทุกข์ยาก ทรมานใจ
2. สัตตันตะระกะป (สัตตันตราย) - ทูบตีกันตาย
3. โรกันตะระกะป (โรคตราย) - ชีเป็นเลือด อ้วน เป็นเลือด
เมาหัวหมุนตาย

การคุ้มครองปกป้องทั้ง 3 ข้อนี้ได้ชื่อว่า “ปริตร” (พระปริตร
เป็นส่วนหนึ่งที่อยู่ในพระไตรปิฎก) พระไตรปิฎก ภาษาไตเรียก
ว่าคุ้มครองปกป้อง มี 11 สูตร ตั้งแต่มงคลสูตรจนถึงชยปะนะสูตร
จายโยยท่องจำได้หมดอย่างดีงาม และพระอาจารย์ยกย่องให้เป็น
สามเณร พร้อมตั้งชื่อให้ว่า “วิเจยะ”

วิ - วิเศษที่สุด

เจ๊ยะ - ชนะทุกอย่าง

สามเณรวีเจ๊ยะอยู่ที่วัดหินแฮ่จนถึงอายุ 17 ปี เรียนอ่าน “พระสูตร” “วัตรุกถา” “โลกะนิตติ” ทั้งภาษาบาลี คำอธิบายบาลี และภาษาพม่าจนเข้าใจแจ่มแจ้งหมดแล้ว ได้เรียนรู้เพิ่มอีกในเรื่อง “อภิธัมมัตถสังคหะ” ซางกิวหลวง 9 ตอน หรือ 9 ปริจเฉท พุดได้โดยไม่ต้องอ่านหนังสือ และยังเรียนเพิ่มในวินัยมูลสิกขา 227 ข้อ (วินัยพระ) พุดได้โดยไม่ต้องอ่านหนังสือ และได้ขออนุญาตครูอาจารย์ลงไปอยู่ที่พม่า ไปเรียนหนังสือเมืองพม่า จากเมืองไตไปเมืองพม่าในเวลานั้นเส้นทางเดินรถก็มีอยู่ บางอาทิตย์ก็ไม่มีรถมาเลย รถที่มาก็จะเป็นรถที่ส่งหนังสือหรือรถไปรษณีย์ส่งเอกสารเท่านั้น พม่าเรียกว่า “จำป๋อ” ส่งหนังสือจากเมืองลายค่าไปเมืองหนอง หนังสือจากเมืองหนองส่งไปบ้านจ๋าม หนังสือจากบ้านจ๋ามส่งไปสี่ป๋อ 7 วันส่ง 1 ครั้ง เดินทางไปกับรถส่งหนังสือถึงบ้านจ๋าม จากบ้านจ๋ามเดินด้วยเท้าเป็นเวลา 4 วัน ไม่ได้หลับไม่ได้นอนจนไปถึงเมืองฮามงาย และได้นอนพักที่บ้านผู้ใหญ่บ้านฮามงาย ผู้ใหญ่บ้านถามว่า

“เจ้าเณรน้อยจะไปที่ไหน?”

“เราจะไปเรียนหนังสือที่เหม่เมี้ยว”

“จากที่นี่ไปประมาณ 20 วันจึงจะถึง รถที่บ้านของข้าก่อน 4 วัน ข้ามีรถอยู่คันหนึ่งไปต่างยาน ถ้ารถของข้าที่ไปต่างยานกลับมาแล้ว ก็ขึ้นรถไปจ้อกแมกับข้า”

เณรวีเจ๊ยะก็รอลงอยู่ที่บ้านผู้ใหญ่บ้านฮามงาย 4 วัน รถของผู้ใหญ่

บ้านฮามงายเป็นรถหัวสั้น (พม่าเรียกว่า คองโต) สมัยนั้นเรียกว่า “รถจะปะแล็ด” นั่งรถจากฮามงายไปจ๊อกแมใช้เวลาทั้งวัน สมัยก่อนนั้นทางไม่ดีเลย พอถึงจ๊อกแมแล้วก็ได้ไปส่งที่บ้านของปอยจาโก๊ะ ซึ่งอยู่ใกล้กับสถานีรถไฟที่จะไปเหม่เมี้ยว เมืองมณฑลเย่ย์ ปอยจาโก๊ะถามว่า

“ท่านจะไปไหน?”

“เราจะไปเรียนหนังสือที่วัดวิสุทธาวรรณ หรือวัดโส่ยจิ้น (ธรรมยุติ) เมืองเหม่เมี้ยว เราจะไปอยู่ที่นั่น”

“วัดโส่ยจิ้นนั้นเขาไม่ใส่จีวรสีเหลืองอ้อยแบบที่ท่านใส่อยู่ นี่ ข้าจะซื้อจีวรสีแก่นขนุนถวายท่าน”

ปอยจาโก๊ะซื้อจีวรสีคล้ำมาให้หนึ่ง ที่วัดเมืองเหม่เมี้ยวนี้ ไม่มีผ้าสำหรับปูนอน ไม่มีผ้าห่ม เขาก็ซื้อที่นอน (ฝ้าย) มาหนึ่ง ผืน ประมาณคอกกว่าๆ พอนอนได้ พร้อมกับผ้าห่มหนึ่งผืนและปลอกหมอน ส่วนอย่างอื่นนั้นค่อยซื้อทีหลัง แล้วนำของที่ซื้อมานั้นมัดเป็นท่อนให้ พร้อมทั้งตัวรถไฟที่จะไปเหม่เมี้ยว

ซึ่งปอยจาโก๊ะก็ไปส่งสามเณรวีเจยะขึ้นรถไฟ นั่งรถไฟไปถึงหนองเซียว ทางคดเคี้ยวข้ามภูเขาลำบากมาก เพราะมีแต่ภูเขานากลัว่มาก เหมือนขึ้นไปอยู่บนท้องฟ้า รถไฟถึงเมืองเหม่เมี้ยวในช่วงค่ำ พอรถไฟจอดคนขับรถไฟบอกให้ลง พอลงจากรถไฟภาษาของเขาเราก็ไม่รู้เพราะเป็นภาษาพม่าทั้งนั้น ไปนั่งเฝ้าอยู่ที่นายท่ารถไฟ ไม่รู้ทิศตะวันตก ทิศตะวันออก ส่วนมากเป็นคนพม่าทั้งนั้น และคนอังกฤษ (ตะวันตก) ก็มีมากเช่นกัน และก็มีพระองค์หนึ่งมา

จากวัดหนองคำ รูปร่างสูงใหญ่ชื่อว่า เจ้าเต๋หวิน มาถามว่า

“เจ้าเณรน้อยอยู่ที่ไหน?”

“ข้าอยู่เมืองหนองครับ”

“เจ้าจะไปที่ไหน?”

“ข้ามาหาที่เรียนหนังสือครับ”

“เจ้าจะอยู่ที่วัดไหน?”

“ไม่รู้ครับ มีวัดไหนที่เขาสอนหนังสือครับ”

“มากับเราสิ เราจะไปส่งที่วัดวิสุทธาวรรณ หรือวัดโส่ยจัน ธรรมยุติ ที่วัดนั้นมีพระและเณรประมาณร้อยกว่า” เณรวีเจยะได้ ตามพระเต๋หวิน ไปส่งถึงที่วัดวิสุทธาวรรณ มีพระอาณันต์่าเป็นเจ้า อาวาส เนื่องจากไม่รู้ภาษาของเขา เขาสอนหนังสือให้ก็ไม่รู้เรื่อง พระที่นั่นพูดว่า “เหมือนคนใบ้” แปลว่าไม่รู้ อยู่ไปประมาณเดือน กว่าก็พูดภาษาพม่าได้บ้าง และก็ฝึกเรียนอ่านเรื่อยๆ ท่องจำและ อ่านวินัย 4 เล่ม มูลสิกขาปาฏิโมกข์ ขุททลิกขา ภิกขุณีปาติโมกข์ 4 เล่ม บทที่เป็นภาษาบาลีท่องจำและอ่านได้หมด และสัตตะโหลง 8 หรือสุดตันตะ 8 ก็ท่องจำได้หมด และได้เรียนต่อไปอีกคือ พระ อภิธรรม 9 บท ท่องจำได้ทั้งหมด อยู่ที่วัดวิสุทธาวรรณ เป็นเวลา 3 ปี อายุเต็ม 20 ปี ก็กลับมาเมืองไต พระอาจารย์ ได้บวชให้ เป็นพระที่ในโบสถ์วัดหินแฮ่ (โบสถ์นั้นปัจจุบันก็ยังมีอยู่) เป็นพระ แล้วก็กลับไปอยู่ที่วัดสุทธาวรรณอีก 1 พรรษาพระที่อยู่วัดวิสุทธาวรรณมี 103 รูป ส่วนมากเป็นคนพม่า มีปะโอ 6 รูป, ระแข่ง 3 รูป, ไต 1 รูป พอถึงวันเพ็ญเดือน 12 จะได้สอบธรรม (เรื่องราว

จากในหนังสือ) มาติกา ภิกขุ ภิกขุณีปาติโมกข์ (ภาษาบาลี 2 เล่ม) พระมีทั้งหมด 103 รูป รวมพระวิเจยะด้วย สอบธรรมจากเรื่องราวในหนังสือดังกล่าว พระวิเจยะสอบได้ที่หนึ่ง เมื่อได้ที่หนึ่งแล้ว พระอาจารย์ก็ให้ใบประกาศ “จ่อพวาอุจिन” -พระเจ้าฟ้า โดยลงชื่อประทับตรายื่นส่งให้ “พระเจ้าฟ้า” หมายถึง เจ้าฟ้าที่เป็นใหญ่ในสังฆะ อาจารย์ที่เป็นครูสอนหนังสือให้ ได้ตั้งชื่อให้ว่า

“ราชัสสะ”

ราชะ - เจ้านาย

ัสสะ - เป็นแล้ว

ชื่อนั้นมีความหมายว่า “ท่านเป็นเจ้านายแล้ว” เป็นชื่อที่เรียกตามความสำเร็จในการเรียนหนังสือ

ราชัสสะ (พระเจ้านาย) อยู่ที่วัดสุทธารวรรณใต้ 3 พรรษา ก็ขออนุญาตไปอยู่ที่เวียงหย่องเลป็น (เวียงต้นไทร 4 ต้น) มีอยู่ในเมืองต่องง เป็นวัดธรรมยุติ (วัดโล่ย์จิ้น) วัดป่า ไปเรียนวินัยจู่ละหว่า (จุฬวรรค), มหาหว่า (มหาวรรค) วัดโล่ย์จิ้นนั้นเรียนแต่วินัย ส่วนพระสูตรนั้นไม่ค่อยเรียน พออยู่ได้ 2 พรรษาแล้ว มีความรู้เชี่ยวชาญเป็นอัจฉริยะ จึงขออนุญาตไปอยู่อย่างกึ่งที่วัดปะทาน อยู่ติดกับทางไปเมืองปิว ชุมชนหงสาวดี เมื่อไปอยู่วัดปะทานมีอายุได้ 20 กว่าปี ในช่วง 3 ปีนั้นไปเรียนท่องจำอ่านวิภังค์ ธัมมสังคณี ยมก ธาตุกถา ปัญญาสูตร 5 เล่ม พออายุได้ 22 ปี มีความรู้เชี่ยวชาญเป็นอัจฉริยะ ในช่วงที่อยู่เมืองพม่าระยะเวลา 7 ปีนั้น แต่ละคืนได้นอนแค่สามชั่วโมงเท่านั้น ต้องอ่านหนังสือ ท่องหนังสือ และ

ค้นคว้าเรื่องราวในหนังสือ มีครั้งหนึ่งได้ป่วยเป็นอัมพฤกษ์ (พม่าเรียกว่าโง่งกินหน้า) ไม่มีความรู้สึก ซาตามแขนขาเอาเข็มมาแทงก็ไม่รู้สึกเจ็บก็ไม่ค่อยได้ เพราะอย่างนี้จึงกลับมาเมืองไต ไปอยู่เมืองแสนหนีเหนือที่วัดกลางเวียง ช่วงที่พระเถระผู้ใหญ่ที่มีเชื้อสาย “อุอะลอก๊ะ” ผู้เป็นพระเถระผู้ใหญ่ที่เจ้าฟ้าหนับถือ สมัยที่เจ้าฟ้าได้เป็นเจ้านายหลังจากที่กลับไปถึงที่นั่นแล้ว พระเถระฯได้เอายาที่เป็นรากไม้ ที่ได้มาจากในป่าในเขามาให้ โดยเอารากไม้นั้นมาต้มแล้วนำไปใส่ในอ่าง แล้วให้เข้าไปอยู่ในนั้นที่เรียกว่า อบไอสมุนไพร พอทำได้สามหม้อที่ซาๆ ไม่รู้สึกนั้นก็เริ่มดีขึ้น ในช่วงนั้นเจ้าวิจจะยะหนั้นตะแห่งบ้านส้มสาย เมืองเหม่เมี้ยว ซึ่งอยู่ที่วัดวิสุทธาวรรณแห่งมณฑลเย่ ได้กลับไปเป็นครูสอนหนังสือที่วัดหม่นและวัดใหญ่กลางเวียงเมืองสีเปาะ ซึ่งเจ้า วิจจะยะหนั้นตะได้เขียนหนังสือไตสมัยใหม่ (ไตแบบใหม่) ที่พวกเราได้อ่านเขียนอยู่ปัจจุบันนี้ เจ้าวิจจะยะหนั้นตะเป็นคนแรกที่เขียนหนังสือไตใหม่ออกมา เช่น

กั้ง กั้ง กั้ง กั้ง กั้ง
แก๊ง แก๊ง แก๊ง แก๊ง แก๊ง
แก๊ง แก๊ง แก๊ง แก๊ง แก๊ง เป็นต้น

ก๊ะ พยัญชนะต้น ะ สะกด ออกเสียงได้ 15 เสียง สมัยก่อนมีแค่แก๊ง เก๊ง เก๊ง 3 เสียงเท่านั้น หนังสือไตใหม่นี้ไม่ต้องเทียบระดับเสียงสูงต่ำแล้ว เพราะมีรูปวรรณยุกต์กำกับการออกเสียงอยู่แล้ว เจ้าวิจจะยะหนั้นตะเขียนหนังสือไตใหม่ตอนที่อยู่วัดกลางเวียง เมื่อปี จ.ศ.1308 ตรงกับปี ค.ศ.1946 หรือปี พ.ศ. 2489

หลังจากที่เขียนหนังสือไตใหม่ออกมาแล้ว เจ้าวิจะยะหนั้น ต๊ะ พระเถระผู้ใหญ่อะลอกกะ พร้อมทั้งพระวิเจยะก็ไปที่เวียงหย่อง โส่ย (ต้นโพธิ์ทอง) ในช่วงที่เจ้าฟ้าหย่องโส่ยคือเจ้าคำล็ก ฟังได้ ขึ้นเป็นผู้ปกครองสูงสุดของเมืองพม่าเป็นคนแรก ได้เอาหนังสือไตใหม่ไปอ่านให้เจ้าฟ้าหย่องโส่ย พออ่านให้ฟังเสร็จแล้ว เจ้าฟ้าหย่องโส่ยพูดขึ้นว่า “สาธุ สาธุ” หนังสือไตของเราไม่ต้องอ่านเทียบระดับเสียงสูงต่ำในคำๆ เดียวกันแล้ว แต่ก่อนผ่านมาซ้ำเป็นคนไต แต่ว่าซ้ำไม่กล้าอ่านหนังสือไต ทำไมถึงว่าไม่กล้าอ่าน? ก็เพราะว่า ความหมายจะเปลี่ยนไปถ้าอ่านไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า “กุนอิงลายกำ” แต่ไม่อ่านเป็น “กันแห้งหลายกำ” ซ้ำเลยไม่กล้าอ่าน จากนั้นไปไม่ต้องเทียบระดับเสียงแล้ว เพราะมีวรรณยุกต์กำกับไว้แล้ว เจ้าฟ้าหย่องโส่ยพิจารณาอย่างมั่นใจแล้ว จึงให้นายอ่องเผ่เมืองนายไป พิมพ์ออกเป็นหนังสืออย่างเป็นทางการ จากนั้นก็ให้เผยแพร่ไปที่ พระสงฆ์และเจ้าฟ้าทุกๆ เมืองให้ได้เรียนรู้กัน หนังสือไตใหม่นั้น เมื่อปีจุลศักราช 1308 (พ.ศ.2489) เดือน 8 ขึ้น 8 ค่ำได้เรียบเรียงอย่างเรียบร้อย มั่นคง ที่เวียงหย่องโส่ย หนังสือไตที่เราใช้อยู่ ปัจจุบันนี้มีประวัติความเป็นมาดังที่กล่าวมา ในหนังสือไต 18 ตัว นั้นเป็นตัวหนังสือไตแท้ๆ แค่ 5 ตัวเท่านั้น ส่วนอีก 13 ตัวเป็นตัวหนังสือของพม่าทั้งหมด ตัวหนังสือไต 5 ตัว คือ

1. จ๊ะ-จ้าง 2. นะ-หนู 3. พะ-ผึ่ง 4. สะ-หึ่ง 5. อ๊ะ-อ้าง

อีก 13 ตัวนั้น เอาของพม่ามาใช้ เจ้าวิจะยะหนั้นต๊ะนั้น ถือได้ว่าเป็นผู้ที่เก่งมากๆ หนังสือไต 18 ตัวนี้ สามารถเขียนออก

ทุกภาษาได้หมดที่มีในโลกนี้ อยากเขียนอะไรก็เขียนได้หมด ดีกว่าหนังสือไตน์ไม่มีอีกแล้ว ให้ทุกคนจำไว้

ปีจ.ศ.1308 (พ.ศ. 2489) เดือน 8 ขึ้น 8 ค่ำ หนังสือไตน์ใหม่ได้เสร็จเรียบร้อยและมั่นคง ไม่ต้องอ่านเทียบเสียงที่เวียงตันโพธิ์ทอง ที่หอหลวงเจ้าฟ้าคำสีก

พระวิเจยะหลังจากเรียนสอนหนังสือเสร็จแล้ว ได้เขียนหนังสือปฏิจจสมุปบาท อังคา 12

ปฏิจจ - เหตุและผล ที่ติดตามกันไม่ขาด
(ในภาษาไตบอกอย่างนี้)

อังคา 12, อังคา 10 เวียนว่าอยู่ที่ ชา-ติ มรณะ เกิดตาย เกิดตายอย่างนี้ เรียกว่า ปฏิจจสมุปบาท

ปฏิจจสัม - เหตุและผล ที่ติดตามกัน

อุปาทะ - เป็นมาไม่ขาด

ถ้าหากอยากให้มีนขาด เราจะทำอย่างไร?

ง่ายนิดเดียว ให้ดูที่เวทนา เวทนาเป็นทุกข์ พอดูเห็นเวทนาเป็นทุกข์แล้ว ให้ดูที่ทุกข์ พิจารณาทุกข์ไม่ใช่เราเป็นอนัตตา ตัณหาขาดแล้ว อุปาทานดับแล้ว ภาวะชา-ติไม่มีแล้วง่าย ๆ พระวิเจยะเขียนออกมา 2 เล่ม คือ

1. ปฏิจจสมุปบาท
2. เส้นทางเดินเข้านิพพาน 7 วัน

เส้นทางเดินเข้านิพพาน 7 วัน เป็นดังนี้

- วันที่ 1 ดูที่ทุกขเวทนา เห็นทุกขเวทนาไม่ดี จะเป็นภัย
อันตราย เป็น “ภะยะญาณ”
- วันที่ 2 ทุกขเวทนามาจากที่ไหน มาจากชั้น 5 เป็นทุกข์
และเห็นว่า ทุกขังในชั้น 5 ไม่ดีเป็นของผิด เป็น
“อาทินวานะญาณ”
- วันที่ 3 ของร้อนของผิดนี้หน้าเบื่อหน่ายที่สุดแล้ว เกิดแล้วตาย
เกิดแล้วตายไม่จบไม่สิ้น เป็น “นิพพิทานะญาณ”
- วันที่ 4 อยากออกพ้นหลุดรอดที่สุดชั้น 5 นี้ เกิดดับ เกิดดับ
เกิดตาย เกิดตาย เป็นทุกข์นี้ไม่อยากได้แล้ว อยาก
ออกพ้นจากความตายแล้ว เป็น “มุจจิตุกัมยตาญาณ”
- วันที่ 5 อยากออกพ้น พิจารณาหาทางออกพ้น พิจารณาใส่
ใจอยู่ตลอดว่าทุกขใจนี้ ไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา
เป็น “ปฏิสังขาญาณ”
- วันที่ 6 เห็นถึงสภาวะอนัตตาอยู่ เห็นว่าไม่มีหัว ไม่มีมือ ไม่มี
ขา ไม่มีตัว ไม่มีเทวดา ไม่มีคน เป็นเพียงสภาวะที่
เจ็บปวด เต็มตอด เหน็บชาน ลั่นไหว ร้อนเย็น เป็น
“สังขารุเบกขาญาณ” แล้ว
- วันที่ 7 พ้นแล้ว พ้น“กู” แล้ว ไม่ใช่หัวเรา ไม่ใช่เท้าเรา ไม่ใช่
มือเรา ทั้ง “กู” แล้ว เป็น “โคตรภูญาณ” พ้นตายแล้ว
เบาสบายสดชื่น เป็น “ผลญาณ” แล้ว

ใน 7 วันนี้เห็นธรรมแล้วง่าย ๆ “นิพพานนี้รู้ยาก ทำง่าย ได้ง่าย ได้แล้วไม่ย้ายไปไหน” เป็นอนัตตาวิปัสสนาภาวนาธรรม และ รู้ง่าย ทำง่าย ได้ยาก ได้แล้วก็ไม่มั่นคง เป็นยุบหนอ พองหนอ เข้าหนอ ออกหนอ กินหนอ อย่างหนอ ไปหนอ มาหนอนี้เป็นสมณะ ให้เข้าใจกัน

พระวิเจยะนี้ในช่วงเวลาไม่นานจิตใจไม่มั่นคง เปลี่ยนไปมา จึงสึกจากพระแล้วกลับไปบ้านพ่อแม่ที่เมืองหนอง และก็ไปสมัครรบกับคนที่หมู่บ้าน “บ้านใหม่” เป็นพ่อบ้านในช่วงเวลา 3 ปี มีลูกชายหนึ่งคน ผู้เป็นแม่่นั้นเป็นโรคภัยไข้เจ็บตายไป ภรรยาพี่น้องสาวอยู่คนหนึ่ง หลังจากที่ภรรยาตายแล้ว ลุงพราหมณ์จะให้มาเป็นภรรยาแทนพี่สาวที่ตายไป วิเจยะได้พิจารณาว่า “ปิยะโต ประยาติโรโก” ก็เพราะความรักที่ทำให้เราเดือดร้อน กังวล หงอยเหงา พอเจอภัยเหล่านี้ ถ้าไม่มีความรัก ภัยก็ไม่มี ความเดือดร้อนกังวลก็ไม่มี ที่เราได้มาเจอภัยเช่นนี้ก็เพราะความรัก เราไม่ยอมเอาน้องสาวภรรยาจึงออกไปอยู่ที่วัดเมืองนาง พระที่วัดเมืองนางมีศักดิ์เป็นอายุยก่องให้กลับมาเป็นพระ ในขณะที่พระอาจารย์ ยุมป่อง เป็นผู้นำในการเปลี่ยนพระไตรปิฎก จากภาษาบาลีพม่า มาเป็นภาษาไทย แล้วส่งไปโรงพิมพ์ที่เวียงจันทน์เมืองย่างกุ้ง และให้พระวิเจยะไปตรวจหนังสือบาลีเป็นภาษาไทย ซึ่งมีผู้ร่วมกันทำ คือ

1. พระวิเจยะ ได้ชื่อว่า “ราชัสสะ” เมืองหนอง
2. พระจอตี๊กะ บ้านจ๋าม เมืองมู่
3. พระเตหวินตะ วัตนาถอน บ้านจ๋าม

รวมทั้งพระเจ้าฟ้า พระขุน พระแสงเขียว 3 รูป พระอ่องปรียัตติ
ช่วยกันตรวจพระไตรปิฎก พระสูตร 3 เล่ม ใช้เวลา 2 ปี จึงแล้ว
เสร็จ หลังจากตรวจพระไตรปิฎกเสร็จแล้ว ก็กลับมาเมืองไต พระ
เถระผู้ใหญ่เมืองหนองวัดปิตะกาด เวียงปางหลวง ได้กล่าวกับ
ราชัสสะว่า “ที่วัดบ้านชางนั้นมีฆราวาสสามร้อยกว่า วัดที่ถาวรก็ไม่
เคยมี พระที่มาจำวัดก็ไม่เคยเกิน 2 หรือ 3 ปี ก็สึกออกไป ถ้าไม่
สึกก็หนีออกไปอยู่ที่อื่น ไม่มีใครอยู่ประจำเลย ขอให้ท่านไปจำวัด
ที่นั่น” โดยออกคำสั่งให้เป็นเจ้าอาวาสที่วัดบ้านชาง ทั้งๆ ที่ไม่รู้
อะไรเป็นอะไร ก็ได้ออกเดินทางไปทั้งคืนจึงถึงวัดที่ซำรูด ผุพัง ก็
นอนที่นั่น พอถึงตอนเช้ามีดไต่ยีนเสียงกังสดารดัง ตุง ตุง เป็นปู้
จองหย่าคนพิการมีแขนข้างเดียว ลูกมาแต่เช้าและถามว่า

“ท่านอยู่ที่ไหนครับ”

“เราอยู่เมืองหนอง”

“ท่านเดินทางมาจากที่ไหน”

“มาจากย่างกุ้ง”

“ไปทำอะไรมาครับ”

“ไปตรวจหนังสือพระไตรปิฎก”

“ท่านจะกลับไปเมืองหนองหรือครับ”

“ไม่ไป จะมาเป็นเจ้าอาวาสวัดที่นี่”

ปู่จองดีใจมาก ได้นำขันดอกไม้มานิมนต์ วัดที่มาอยู่ซำรูด
ผุพังมาก จึงได้รื้อถอนออกหมดแล้วสร้างวัดใหม่ วัดนี้มีอยู่จนถึง
ทุกวันนี้ พอสร้างวัดหลังใหม่เสร็จแล้วก็เปิดสอนหนังสือเด็ก โดย

สร้างศาลาสำหรับให้เด็ก ๆ นั่งเรียนเขียนอ่านหนังสือ เด็กที่นอนอยู่ที่วัดมี 120 คน เด็กที่เข้ามาเย็นกลับมี 80 คน รวมเป็น 200 คน สอนบนวัดเสรีจกึลงมาสอนใต้ถุนวัด ทั้งคืนทั้งวัน ไม่ได้พักผ่อน พอเวลาผ่านไปปีเศษ ๆ เด็กวัดเหล่านั้นก็สามารถอ่านเขียนหนังสือได้ จากนั้นพ่อแม่ของเด็กก็มาบอกว่าจะทำปอยสังลอง (งานบวชลูกแก้ว) คำว่า “ปอย” ไม่ใช่ภาษาไทย “สัง” ก็ไม่ใช่ภาษาไทย และ “ลอง” ก็ไม่ใช่ภาษาไทย โดยพม่าทิ้งประเพณีนี้มา 160 ปีแล้ว ชุดสังลอง (เครื่องนุ่งประดับลูกแก้ว) ที่นุ่งใส่เป็นของพม่า มีผ้าโสร่งใหญ่ มีมงกุฎ (ชฎา) มีเครื่องประดับ ซึ่งของเขามีราคาแพงมาก เด็ก ๆ จะทำสังลองจำนวนมาก ไม่รู้จะไปหยิบยืมใครได้ จึงทำชุดสังลองไต โดยซื้อผ้าเขียว ผ้าแดง มาตัดเย็บเอาเอง



สายพาดสะพายก็ทำจากผ้าเขียวผ้าแดง โดยพาดสะพายบ่าลงมาด้านข้าง และใช้เข็มกลัดทั้งซ้ายและขวา เอาเด็ก 120 คนทำ

ปอยสังลอง คนهامสังลองเป็นพม่าหมด (ใส่ผ้าโสร่ง) ส่วนสังลองใส่ชุดสังลองไต เมื่อถึงเวลานำสังลองไปเยี่ยมตามบ้าน ก็บอกให้ผู้ชายพม่าที่จะนำสังลองชื้อคอปเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วบอกว่าพวกเราจะชื้อคอเธอแล้ว พวกเธอชื้อคอพวกเรามากันมากแล้ว ปอยสังลองทำให้คนไตได้ชื้อคอคนพม่า จากนั้นสังลองก็บวชเป็น

สามเณรทั้ง 120 คน ปอยส่างลองจะทำพร้อมกับปอย “ต่างที่
กองมู” (งานถวายร่มพระเจดีย์) เจดีย์ 9 ยอดที่อยู่ในบริเวณวัดมีเจดีย์
เก่าสมัยพระอโศก พระราชัสสะได้ไปขุดเจอพระพุทธรูปเก่า 2 องค์
ที่เคยประดิษฐานไว้ในพระเจดีย์เก่านั้น เป็นพระพุทธรูปทองคำ
ทั้งองค์มีขนาดประมาณศอกกว่า ๆ องค์หนึ่งเหมือนพระผ่องต่ออุ
พระราชัสสะจึงนำขรรวาสก่อสร้างเจดีย์ 9 ยอด (พม่าเรียกว่า
พระราโกลู) เจดีย์ 9 ยอดนี้หมายถึง

1. พระพุทธเจ้า อยู่ตรงกลาง
2. พระสารีบุตร อยู่ทางทิศใต้
3. พระโมคคัลลานะ อยู่ทางทิศเหนือ
4. พระโกณฑัญญะ อยู่ทางทิศตะวันออก
5. พระอานนท์ อยู่ทางทิศตะวันตก
6. พระควัมปตี อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ
7. พระอุบาลี อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้
8. พระเรวัตตะ อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
9. พระราหุล อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

พระพุทธรูปเก่าที่ขุดได้จากพระเจดีย์เก่านั้น องค์หนึ่งเอา
มาประดิษฐานไว้ที่เจดีย์เก่ายอด งาน “ต่างที่กองมู” (ยกฉัตรเจดีย์)
กับปอยส่างลองจึงมาจัดร่วมกัน หลังจากการจัดงานต่างที่กองมูแล้ว
เสร็จ พระราชัสสะก็ได้ชื่อว่า “หลวงพ่ออี” นั่นเอง ในตอนนั้นปู่วิน
หม่องหรือปู่มุพันชุกแห่งเมืองลายคำ ผู้ที่ไล่จับคนเข้าคุกตลอด ได้
ข่าวว่าพระนั้นมีแผนการเกี่ยวข้งกับการเมืองต้องจับเข้าคุก แต่ยัง

ไม่มีคำสั่งลงมาซึ่งเป็นการเข้าใจไปเองของปู่วินหม่อง ทางเบื้องบน มีคำสั่งลงมาว่าให้ปู่วินหม่องลายค่า ย้ายไปอยู่เมืองนาย ปู่สังเอ จะได้ย้ายไปอยู่ลายค่า เมื่อมีคำสั่งดังกล่าวก็ไม่ทันการแล้ว เมื่อราชัสสะได้ยินข่าวครั้งแรกว่าจะโดนจับเข้าคุก หลวงพ่อธีก็รู้สึกเสียแล้ว กลับไปมีครอบครัวอีกครั้งที่บ้านซาง บ้านโซง้าย ไปเป็นลูกเขยของ นายหลอยย่า ลูกสาวชื่อนางทวย หน้าตาสวยมาก เมื่อสึกออกมา แล้วเขาก็เรียกชื่อกันว่า “จเรี”

ในช่วงนั้นที่เมืองพม่ามีคณะป่าตีหญ่นี้ดีเป็นกลุ่มใหญ่ เพื่อดูแลคนทั้งหลาย ราชัสสะได้อยู่ในคณะป่าตีหญ่นี้ดีที่จะเอาคนในเมืองเข้ากลุ่มป่าตีหญ่นี้ดี ราชัสสะได้เป็นป่าตีจียงเยฝ่ายปกครอง แต่ละหมู่บ้าน แต่ละตำบล แต่ละอำเภอ เป็นคนพูดเรื่องการศาสนาในคณะป่าตีหญ่นี้ดี ได้รับเงินเดือน 480 จ้าต ไปพูดใน แต่ละตำบล ในกลุ่มป่าตีหญ่นี้ดีนั้นมีหมู่กลุ่มในฝ่ายปกครอง ดังนี้

1. ฝ่ายปศุสัตว์
2. ฝ่ายสาธารณสุข
3. ฝ่ายการศึกษา
4. ฝ่ายความมั่นคงและปลอดภัย

4 กลุ่มนี้ แบ่งเป็นกลุ่มนั่งรถไปทำงานแต่ละสถานที่ ไปพูดเรื่องศาสนาที่เมืองหนอง เสร็จแล้วไปเมืองชู่ แล้วไปบ้านจ้าม แล้วมาที่เมืองกิง ผู้สือข่าวของพม่าที่รู้ภาษาไตก็ไปรอฟังธรรมตลอดทั้ง ๆ ที่รับเงินจากเหนวิน แต่ไปพูดที่ไหนก็บอกกล่าวว่าเหนวินไม่ดี ใจคด พอไปถึงเมืองลายค่าจเรีถูกจับเข้าคุก ผิดกฎหมาย 5

เกี่ยวกับการเมือง เขาเอาขึ้นรถไปเข้าคุกใหญ่ที่มิตติหล่า พอไปถึงที่มิตติหล่าก็ส่งข่าวไปถึงลูกเมียว่า พ่อของพวกเธอนี้ผิดกฎหมาย การเมืองจะไม่ได้กลับมาแล้ว ไม่มีวันที่จะได้ออกจากคุกต้องตายในคุก จเรธื่อนั้นมีภรรยา 2 คน คือ นางทวยกับนางปู้ ตอนที่จเรธื่ออยู่ในคุก ภรรยา 2 คนนั้นก็มีสามีใหม่ นางทวยมีลูกสาว 1 คน (ชื่อนางเท อยู่ที่ถ้ำว้าว) และลูกชาย 2 คน ตอนนี้อยู่ที่เมืองลายค่า ส่วนนางปู้ก็มีลูกสาว 1 คน ตอนนี้อยู่ที่เมืองต่องจีเป็นตะกำใหญ่ ถวายสถานที่บ้านโปงเลา หมู่บ้านกาตูกู ตอนอยู่ในคุกใหญ่นั้น มีเพื่อนสนิทกันอยู่ 2 คน ชื่อ ปู่หย่านเอเป็นคนมิตจินา และปู่วินหม่องเป็นแซ่ (จิ้น) อยู่เมืองเปียง เชียงตุง เขาสองคนและราชัสสะเคยเป็นเพื่อนกันตอนไปเรียนหนังสือที่ย่างกุ้ง ตอนนั้นเขาอยู่วัดตักกะโตะ ย่างกุ้ง ราชัสสะอยู่วัดปะทาน วัดของเขากับของเราอยู่ตรงข้ามกันค้นด้วยถนน พอกลับไปวัดก็ไปเยี่ยม ไปมาหาสู่กัน รักกัน พวกเขา 2 คนได้ข่าวราชัสสะสึก และเรียกชื่อกันว่า "ปู้ธี่" นั้นถูกขังคุกเพราะผิดกฎหมาย 5 พวกเขาจึงได้ไปประกันตัวออกมาจากคุกใหญ่มิตติหล่า และขึ้นรถกลับมาเมืองไต พอถึงบ้านบ้านนั้นกลายเป็นบ้านร้าง ภรรยาทั้งสองคนก็ไม่อยู่แล้ว จึงมาสร้างครอบครัวใหม่อีก โดยได้แต่งงานกับนางไทย (ตอนนี้อยู่เชียงใหม่)

คนที่อยู่นอกเขตปกครองได้ยกย่องให้เป็นผู้นำของเขา โดยมีอำนาจปกครองเขตตำบล

1. บ้านเหล่อ
2. บ้านแห้ง
3. บ้านถี้
4. บ้านไฮ
5. ต้อแหลง
6. บ้านแจ้

7.บ้านบัน 8.เขตตำบลบ้านฝ้ายหนองหลวง

9.เขตตำบลหัวหนองบ้านลำ

มีอำนาจปกครองใน 9 ตำบล เป็นผู้นำ 9 ตำบล มีชื่อเสียง เลื่องลือโด่งดังมาก พม่าก็บอกว่าเป็นผู้นำคนนอกกฎหมายใน 9 ตำบล ซึ่งมีอำนาจมากที่สุดจึงวางแผนที่จะจับ เมื่อได้ข่าวว่าเขาจะ มาจับ ปู่ก็สะพายปืนออกไปอยู่ในกองทัพ ล้างมน อยู่ในเขต บ้านจ๋าม เมืองกึ่ง เจ้ากองเจิงซึ่งเป็นหัวหน้ากองทัพไต ได้ข่าวของ จเรสันคัตหรือปู่ธี่วามาเป็นกบฏจึงให้ไปเรียกมาหา เพราะรู้ในลัษดี ว่าเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเฉลียวฉลาดเป็นที่สุด ก็ให้ไปอยู่ใน เขตอาณาจักร โดยส่งไปอยู่ที่เปียงหลวง

เปียงหลวง แปลว่า ที่ราบกว้างใหญ่ แต่ไม่เป็นที่ราบเหมือนกับชื่อเป็นภูเขาทั้งนั้น เจ้ากองเจิงยกย่องมอบหมายหน้าที่ให้อยู่ ฝ่ายศาสนา ในเมืองไทยเรียกว่า “นายพลศาสนา” (หัวหน้าเถระ สมาคม) พม่าเรียกว่า “ต่าตะหนาเรหุ่่น” เกี่ยวกับด้านศาสนามี อำนาจอยู่ในมือทั้งหมด เมื่อมีอำนาจในด้านศาสนาก็เริ่มก่อสร้าง เจดีย์ที่วัดเมืองทา เนื่องจากมีเจดีย์เก่าอยู่องค์หนึ่ง นำมาบูรณะ ซ่อมแซมเป็นเจดีย์ใหม่ พอทำเสร็จที่เมืองทาแล้วก็ไปสร้างเจดีย์ที่ เมืองต้ออีก พอเสร็จจากเมืองต้อก็ไปสร้างเจดีย์ที่ปางยาง เจดีย์ทั้ง 3 องค์นี้ใช้ก้อนหินทำ พอเสร็จก็ไปทำที่เวียงอินเป็นเจดีย์ 7 ยอด ซึ่งพระพุทธรูปเก่าที่ขุดได้จากบ้านซางดิงที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ยัง เหลืออีกหนึ่งองค์ ได้นำมาประดิษฐานไว้ที่เจดีย์เวียงอินนี้ งาน สร้างเจดีย์ได้ทำแล้วเสร็จอย่างดีงาม ในช่วงนั้นจำได้ว่าไปอยู่แสน

หวิได้เขียนหนังสือเรื่อง “ปฏิจจสมุปปาทบันทึก กับช่วงเวลาเข้า
นิพพาน 7 วัน” ซึ่งได้เขียนหนังสือเป็นความรู้ให้กับพี่น้องชาวบ้าน
ชาวเมือง ชื่อว่า “แลงปางเม็งไต เวงสี่เปาะ” คือความสว่างสดใส
ของไตในเมืองสี่เปาะ โดยใช้นามปากกา (นามแฝง) ว่า

1. แซ่กตะแลกตะปู้ก
2. สามแหลม
3. สันคัต
4. กอนเชิง

หลังจากนั้นได้เขียนบทความในหนังสือกอนขอ โดยใช้นามปากกา
ว่า 1. แช่วลันเถิน 2. เพอเถิน 3. สันคัต 4. หลั่นนีก

5. สามมอง 6. ลาวเมิง 7. กอนเชิง 8. แซ้วคำเจ้ามะห่อ
หนังสือหรือนิตยสารกอนขอ ปัจจุบันนี้ไม่มีแล้ว

ปู่ธ้ออาศัยอยู่ที่เมืองเปียงหลวง ในช่วงเวลา 30 ปี เจ้ากอน
เจิงตาย ขุนส่าก็วางเครื่องมืออาวุธ และลูกน้องผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา
ก็วางอาวุธกันหมดเช่นกัน แล้วต่างก็กลับไปหาพี่น้องที่บ้านของ
ตัวเอง สำหรับปู่ธ้อนั้นไม่วางเครื่องมือให้ใคร เอาทิ้งไว้ตรงนั้น จน
กระทั่งพวกพวามาสอบถาม

“พ่อเผ่ามียศอะไร”

“เราไม่มียศมีชั้น เรายับผิดชอบฝ่ายศาสนา”

“ศาสนาเป็นอย่างไร และชั้นยศในทหารเป็นอย่างไร”

“เราไม่มีชั้นยศอะไร เราแค่ขอติดตามมากับทัพศึกของเขา”

“ทำไมพ่อเผ่าถึงไม่วางปืน”

“เราไม่วางปืน เพราะมันติดอยู่กับตัวเราตลอด”

“เป็นปืนอะไร”

“ปิ่น 10 กระบอก และปิ่น 5 กระบอก”

“ปิ่น 5 กระบอกนี้เรียกว่าศีล 5 ที่ติดกับตัวเราตลอด ส่วนปิ่น 10 กระบอกนี้ก็ปิ่นศีล 10 พอถึงวันขึ้น 15 ค่ำ และแรม 15 ค่ำ จึงนำมา” พวกเขาก็ยกมือไหว้ สาธุ สาธุ

เจ้ากอนเจิงตายไปแล้ว ขุนส่ากั้วางเครื่องมือแล้ว มีแต่ปู่ที่ที่ยังอาศัยอยู่ที่นั่น และมีอยู่วันหนึ่งมีลูกแมวตัวลายตัวหนึ่ง น่ารักมาก ๆ มีลายสีขาว สีแดง ถูกแมวตัวใหญ่มากัด มันเดินไปไหนไม่ได้ จึงเอาเสื่อมาปูให้มันนอนและทายาให้ เอาน้ำหยอดให้มันกิน มันร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวดและเสียงดังมาก เอายาทาให้อีก ตอนเที่ยงวันเกือบถึงบ่ายโมง ปู่ได้นั่งบนเก้าอี้แล้วเฝ้ารอดู ลักพักมันก็นิ่งไปไม่หายใจ ลักครู่ก็ฟื้นขึ้นมาอีกก็เลยเอายาใส่ปากให้มันกิน ฉีดใส่ปากมัน แต่มันก็ค่อย ๆ เจ็บไป ไม่หายใจ แมวตายแล้ว รอดูอยู่ลักพักมันก็กลับมาหายใจใหม่ร้องครวญครางแรงขึ้นอีก ปู่ได้เอายาใส่ปากมันอีก ผ่านไป 5 ชั่วโมงแมวก็นิ่งเสียงดังขึ้น แล้วแมวก็ตาย มีน้ำตามันไหลออกมา ซึ่เยี่ยวก็ทะลักออกมา ความตายนั้นทุกซนะ ไม่เกิดกับใครไม่รู้น่ากลัวที่สุด เราก็มีอายุได้ 79 ปีแล้ว พ่อเราก็อยู่แค่อายุ 80 ปีเอง แม่เราก็อายุ 80 ปีเอง ไม่นานมานี้พี่ชายเรา 3 คน อายุได้ 75 ปีเอง เรายี่ก็อายุ 79 ปีแล้ว กลัวตาย ความตายนี้หน้ากลัวนะ พอเอาแมวไปฝังแล้วมาอาบน้ำ กินข้าวไม่ลง นั่งพิจารณาสภาวะนั้นอยู่ตลอดเวลา ความตายนี้เป็นอย่างนี้หนอ

ชา-ติ ทุกโ

- ทุกซนั้นเราไม่เห็น

ชราทุกชะ - เรามาพบเจอแล้ว

พยาธิ ทุกชะ โรคา เวทนา อนิจจัง ทุกขัง นั้นยังไม่รู้

มรณะ ทุกขัง - ตายอย่างทุกข์ทรมาน

แมวตัวนี้ทำให้เราเห็นแล้วพยาธิและมรณะนี้ เราก็จะได้เจอ ไม่หลีกเลี่ยงได้แล้ว รู้สึกกลัวตายมากตลอดทั้งคืน ข้าวก็ไม่อยากกิน มีความรู้สึกกลัวตายอยู่ตลอดเวลา จนถึงเวลาตีหนึ่ง คิดได้ว่าเราจะไปหาทางผ่านตายก่อน เพื่อให้พ้นตาย เก็บเสื้อผ้าแล้วเตรียมจะเอาชุดขาวซึ่งมีอยู่ในห้อง ภรรยาที่นั่งนอนในห้อง ไปเอากล่องเก็บของออกมา ชุดดีๆ ราคา 5,000 บาทก็มีนะ เอ้อออกมาดู สวมใส่ดูแล้วก็เอากลับคืนใส่กล่อง หยิบชุดเครื่องแบบสมัยเมื่อตอนสมัยศมาดู แล้วก็เอากลับคืนใส่ในกล่อง คนหาทางผ่านตายนี้ ชุดขาวอย่างเดียว นาฬิกาบอกเวลาตีหนึ่งครึ่ง เอาของเก็บไปไว้ในห้องแล้ว ออกมาหยิบกลดซึ่งมีผ้าคลุมกางอีกชั้นหนึ่ง พอปลดเอากลดออกมีของร่วงตกลงมามีเสียงดัง ทำให้ภรรยาตื่นแล้วลุกขึ้นมาถามว่า

“ทำอะไรทั้งคืนพี่ ไม่หลับไม่นอนหรือ”

ปู่ีตอบว่า “ฉันจะไปหาทางพ้นตาย”

ผู้เป็นภรรยาบอกว่า “พรุ่งนี้ เราก็จะไปวัดนั่งกรรมฐานกัน จะอยู่กัน 9 วัน พออยู่ 9 วันแล้วเราจะกลับ ส่วนพี่จะอยู่จนถึงออกพรรษาก็ได้”

“ฉันเก็บเสื้อผ้าแล้ว จะไปอยู่วัดกรรมฐานพรุ่งนี้”

“ไม่ได้ไหนะ”

“เราจะตายแล้ว ถ้าไม่ได้ไปต้องตายแน่”

ปู่มีบ้านอยู่ 2 หลัง หลังหนึ่งนั้นให้ลูกบุญธรรมอ้ายแก้ว เป็นคนเลี้ยงตุงอยู่ แต่ตัวเขาไม่อยู่ให้ลูกกับเมียอยู่ ส่วนอีกหลังหนึ่ง ปู่เรีกับภรรยาอยู่กัน 2 คน สำหรับลูก 2 คนนั้นไปอยู่ที่เชียงใหม่ กันหมด ภรรยาปู่บอกว่า

“รถก็ไม่มี อ้ายแก้วเอารถไปเมืองปั่นเกือบเดือนแล้ว ยังไม่มา ถูกพม่ายึดเอารถไปแล้วก็ไม่รู้ ให้เขากลับมาก่อนแล้วค่อยไป”

ปู่ตอบว่า “ไม่ได้”

พอนาฬิกาบอกเวลาตีสอง ตัดสินใจถืออกลดเดินลงจาก บ้านออกมาทางด่านพม่า (ที่ทหารพม่าเฝ้ายาม) เห็นทหารเอาปืน กี่ตรีฟิงบ่าแล้วนั่งหลับอยู่ เดินผ่านพม่าไปอีกประมาณ 9 วาก็ถึง ด่านของไทย (ที่ทหารไทยเฝ้ายามอยู่) เห็นทหารไทยเอาปืนอาโก้ ฟิงที่หัวเข่า นั่งอยู่ เดินผ่านหน้าทหารไป เขาก็ไม่ถามอะไร เดินไป อีกประมาณ 3 กิโลเมตร ก็ถึงวัดเปียงหลวง ตำรวจตรวจความ เรียบร้อยตอนกลางคืน 5 นาย มาเจอปู่ที่ทุ่งซุดซาวก็ไม่ถามอะไร ปู่ก็เดินขึ้นดอยกองมูแสงขาวประมาณ 3 กิโลเมตร ไปถึงที่ ศาลาใต้ที่พระโตงเป็นพระที่อยู่ป่า มารับอาหารและฉันอาหารตรง นี้ ตอนนั้นปู่รู้สึกตัวขึ้นมาว่า “เรานี้เดินมาตลอดทั้งคืนเลยหรือ หนทางจะกลับคืนไปไม่มีแล้ว ไม่เห็นทางกลับแล้ว” จะเกิดอะไร ขึ้นก็ตามจะขอตั้งจิตอธิษฐานแล้ว พอพิจารณาดังนั้นแล้วก็เขียน หนังสือขอตั้งจิตอธิษฐานว่า

1. ตั้งแต่เดือน 8 แรม 8 ค่ำ จนถึงวันเพ็ญเดือน 9

เราจะหาทางออกพ้นตาย ถ้าหาไม่เห็นเราจะไม่กินข้าวจะกินแค่นม 3 ขึ้นต่อ 1 วัน และนม 1 แก้ว ถ้าจะตายก็ตาย

2. จากนั้นไปจนถึงออกพรรษาจะหาทางผ่านตาย ถ้ายังหาไม่เห็นจะเอาข้าวสาร 1 ถัง และหม้อใบเล็ก 1 ใบขึ้นไปอยู่ดอยไม้ยมเหม็น ไปทำซุ้มเล็กๆ ที่ยอดดอยห้วยน้ำผักเส้น ไปปฏิบัติธรรมที่นั่น หนึ่งวันกินข้าวหนึ่งกระป๋องน้ำนม มือเข้ากินน้ำข้าวต้ม มือเย็นกินข้าวสุก พอข้าวสารหมดถึงแล้ว หาทางออกพ้น พิจารณาหาทางผ่านตายแล้วยังไม่เห็น ก็จะไม่กินผลไม้จะตายก็ให้มันตาย เขียนหนังสือคำอธิษฐานแล้ว เดินมาถึงศาลาเห็นลูกน้องนั่งกรรมฐานอยู่ ผู้ชาย 12 คน ผู้หญิง 18 คน

พวกเขาถามปู่ที่ว่า “ท่านอาจารย์เดินทางมาทั้งคืนเลยหรือทำไมถึงมา”

“เราจะมาตั้งจิตอธิษฐานนั่งกรรมฐานหาธรรม”

“จริงหรือ”

“ใช่จริงๆ”

“รอก่อน พวกเราจะสร้างวัดหลังเล็กๆ ให้”

“ก็ตามแต่พวกเขา”

จากนั้นลูกศิษย์ก็ต่างช่วยกัน บ้างก็ไปตัดไม้เพื่อทำเสา ทำคาน บ้างก็ไปซื้อตะปู สังกะสี และอื่นๆ ผู้ชาย 7-8 คนช่วยกันทำ พอถึงเวลา 4 โมงเย็น วัดหลังเล็กๆ ก็เสร็จเรียบร้อยด้วยสังกะสีฝาเป็นไม้กระดาน พื้นก็เป็นไม้กระดาน หลังจากนั้นนายจางยง ผู้ที่เฝ้าประตูก็มาถึง เหล่าลูกศิษย์ ฆราวาสก็นิมนต์ขึ้นบนวัด ได้

ถอดชุดขาวกับผ้าสักหลาดที่ใส่มานั้น แล้วนำชุดฤๅษีที่นายจางยง นำมาถวายมาสวมใส่ ปู่ธิก็ปฏิบัติธรรมในเดือน 8 แรม 8 ค่ำ

บ้านที่จากมานั้น สิ่งต่างๆ ที่มี คือ

1. ภรรยาอยู่ด้วยกันมา 18 ปี
2. รถไฟวีล 1 คัน
3. รถเครื่อง 1 คัน
4. รถญี่ปุ่น 1 คัน
5. รถจักรยานเล็ก 1 คัน
6. โรงสี 2 หลัง
7. หมา 1 ตัว เขามาขอซื้อราคา 12,000 บาท ไม่ขาย

มี 7 อย่างดังกล่าว พอมานั่งกรรมฐานแบบตามคุณมหายใจ หายใจเข้า หายใจออก แต่ใจนั้นบางครั้งก็ไปอยู่ที่หมา ลมเข้าออก เข้าออก พิจารณาอยู่ตลอดใจก็ไปอยู่ที่รถ เตียวก็ไปอยู่ที่ภรรยา จะปฏิบัติอย่างไรก็ตามใจก็ยังฟุ้งซ่าน เป็นอุปาทานหนักล้นมาก ใจนี้ถึงแม้จะเอาไว้ในหีบเหล็กที่หนา 2 นิ้ว แล้วเอากุญแจใส่ไว้ ประตูหน้าต่างก็ไม่มี แต่ใจก็ยังออกไปได้ เตียวก็ไปอยู่ที่รถไฟวีลที่อาย แก้วเอาไปเมืองป๋น ที่ถูกพม่าจับแล้วพร้อมกับรถ เตียวก็ไปอยู่ที่รถ จี๊็บ เตียวก็ไปอยู่ที่รถเครื่องใจฟุ้งไปเรื่อยๆ เตียวก็คิดถึงหมาเราได้ กินเนื้อหรือยัง ใจฟุ้งซ่านตลอด ตั้งแต่เดือน 8 แรม 8 ค่ำ จนถึงเดือน 9 ขึ้น 8 ค่ำ ปู่ธำนำตาไหล จึงเปลี่ยนวิธีใหม่อีกเป็นแบบนั่งนับ เลขมาปฏิบัติ โดยนับ หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า สิบ สิบ เก้า แปด เจ็ด หก ห้า สี่ สาม สอง หนึ่ง นับกลับไปมา ตามลม

เข้าออกจนถึงสองสามแสนครั้ง ใจก็ฟุ้งซ่านอยู่ตลอดตอนนั้นกลัวตายมาก ใจก็ฟุ้งซ่านไปเรื่อยๆ ไม่รู้จะทำอย่างไรจึงร้องให้ออกมาพยายามทำทุกวิถีทาง ทำวิธีเปี้ยวผ่อย ศาสนาแยกตำ โดยเอาใจไว้ที่หน้าผากก็ไม่ได้อีก ทำวิธีแบบจ็อกซางพอ คือเอาใจไว้ที่จมูกใจก็ไม่มีที่จมูก ฟุ้งซ่านไปเรื่อยๆ เลยกลับไปนับเลขแบบแหล่ตีอีกก็ไม่ได้ ใจออกไปตลอด ปู่ก็ร้องให้น้ำตาตกแล้ว มรรคผลนิพพานนี้คงไม่ได้แล้วละมัง พระธรรมนี้ไม่ได้พบเจอแล้ว ใจคิดอย่างนั้นแล้วก็ร้องให้อีก ดีที่ว่าได้เรียนหนังสือสอนหนังสือไว้มาก ไม่เช่นนั้นเป็นบ้าไปแล้ว จึงได้คิดพิจารณาถึงปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 คือ

1. โกณฑัญญะ 2. วัปปะ 3. ภททิสะ 4. มหานามะ 5. อัสสชิ

ทั้ง 5 องค์นี้ พระพุทธเจ้าได้เทศน์ธรรมสั่งจะสี่ให้ฟังคือ

ทุกขสังขจะ

สมุทยสังขจะ

นิโรธสังขจะ

มรรคสังขจะ

ตรงกับวันเพ็ญเดือน 8 พอฟังเทศน์สั่งจะสี่จบแล้วปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 ก็บรรลุนิพพานเป็นโสดาบัน ปู่ก็คร่ำครวญกับตัวเองว่า “อันตัวเรานี้ พระพุทธเจ้าที่วานั้นก็ไม่เคยได้เห็น ปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 ก็ไม่เคยได้เห็น” ปัญจวัคคีย์ทั้ง 5 องค์นี้ได้สร้างบารมีมาด้วยกัน และพอมาเป็นคนก็เป็นเหมือนกัน เป็นเทวดาก็เป็นเหมือนกันได้อยู่ด้วยกัน จึงเป็นเหตุให้พวกเขาจะมาพบเจอพระธรรมในชาตินี้

ให้จำไว้ เดือน 8 แรม 1 ค่ำ พระพุทธเจ้าได้เทศน์ธรรม
อนัตตาเป็นครั้งแรก อนัตตาเกิดขึ้นเมื่อไหร่ เกิดขึ้นเมื่อเดือน 8
แรม 1 ค่ำ

เมื่อเดือน 8 แรม 1 ค่ำนั้น พระพุทธเจ้าได้เทศน์สั่งสอนให้
กับโกณฑัญญะ

รูปะชั้นโธวะ โทณฑัญญโณ ฌานะโต ปัสสะโต
ลักกายะทิกฺขุสิ ปริยะติ วิชชาอุปัสสตี โพโกณฺฑัญญโณ
ฤาษีโกณฑัญญะ ลูกชายของพ่อ

รูปะชั้นโธวะ - รูปชั้นธัมม์ เจ็บปวด เต็นตอด ลั่นไหว ร้อน เย็น
เช่นนี้

ปัสสะโต - ดูให้เห็น

ฌานะโต - พิจารณาไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา

ลักกายะทิกฺขุสิ - อันว่าเรา มือเรา หัวเรา เท้าเรา

คำว่า “เรา” นี้

ปริยะติ - ปลดปล่อย วางทิ้ง

วิชชาอุปัสสตี - เป็นมรรคญาณ ตัดทิ้งอัตตทสิฏฐิ วิจิกจนา

นิพพานัง อุปัสสตี - ไม่ถึงที่ไม่เกิด ไม่ตาย ใจผลญาณสี่ผล
ได้อรหัตผลแล้ว

เจ้าโกณฑัญญะเป็นพระอรหันต์แล้ว

พอเดือน 8 แรม 2 ค่ำ ก็ได้เทศน์อีก

โพว์ปะปะ เจ้าฤๅษีวัปะปะ

วิญญานนักขันโธวะ - ใจรู้นี้เอง ใจรู้ที่ตา ใจรู้ที่หู ใจรู้ที่จมูก
ใจรู้ที่ปาก ใจรู้ที่ตัว เอาใจเห็นรู้นี้

ปัสสะโต - ดูให้เห็น

ฌานะโต - พิจารณาให้รู้ว่าไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา
ดูให้เห็นมันเป็นทุกข์ พิจารณาทุกข์
ไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา

สักกายะทิฏฐิ ปริยะติ - อันว่าหัวเรา ตาเรา ปากเรา ตัวเรา
ปลดปล่อย วางทิ้ง

วิชาอุปัสสติ - เป็นผลญาณ รับผิดชอบแล้ว
เจ้าวัปะปะเป็นพระอรหันต์แล้ว

สังขารักขันโธวะ ภาททียะ ฌานะโต ปัสสะโต

สักกายะทิฏฐิ ปริยะติ วิชาอุปัสสติ

โพภักทียะ เจ้าภักทียะ

สังขารักขันโธวะ - ใจกุศล ใจอกุศลนี้ ใจกุศล 17 ใจอกุศล
12 สังขารทำให้ตาย ทำให้เกิดแล้วตายนี้

ปัสสะโต - ดูให้เห็น

ฌานะโต - พิจารณาให้รู้ว่าไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา

สักกายะทิฏฐิ ปริยะติ - ใจ “เรา” อันว่านี่ไม่มี

วิชาอุปัสสติ - เป็นผลญาณแล้ว

เจ้าภักทียะเป็นพระอรหันต์แล้ว

เจ้าฤๅษีมหานามะ

ลัญญาขันโธวะ

- ลัญญาใจที่จดจำ รู้ จำรู้ที่ตา จำรู้ที่หู จำรู้ที่จมูก จำรู้ที่ปาก จำรู้ที่ตัว จำรู้ที่ใจนี้

ปัสสະโต

- ดูให้เห็นว่ามันเป็นทุกข์

ฌานะโต

- พิจารณาทุกข์ไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา

ลักกายะทิฏฐิ ปริยะติ - ใจ “เรา” อันว่านี่ไม่มี

วิชา อุปัสสติ

- เป็นผลญาณ รับผิดชอบแล้ว

เจ้ามหานามะเป็นพระอรหันต์แล้ว

ฤๅษีอััสลช

เวทนากขันโธวะ

- ใจรับเอาสิ่งที่ดีและร้าย รับผิดชอบปวด เต้นตอด เหน็บชาน สั่นไหว ทุกข์เวทนา

ปัสสະโต

- ดูให้เห็น

ฌานะโต

- พิจารณาให้รู้ว่าไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา

ลักกายะทิฏฐิ ปริยะติ - อันว่าตัวเรา ใจเรา มือเรา หัวเรา เป็น“เรา”นั้นไม่มี ปลดปล่อย วางทิ้ง

วิชา อุปัสสติ

- เป็นผลญาณแล้ว

ฤๅษีอััสลช เป็นพระอรหันต์แล้ว

ในเดือน 8 แรม 5 ค่ำ มีพระอรหันต์ครบทั้ง 5 องค์

เดือน 8 แรม 5 ค่ำ เป็นวันพระอรหันต์

เดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำ เป็นวันพระพุทเจ้า

เดือน 8 ขึ้น 15 ค่ำ เป็นวันธรรมจักร ลัจจะสี่ วงขอบธรรม

วงขอบธรรมทั้งหมด เรียกย่อๆ ว่า ทุ - สะ - นิ - มะ

ทุ - ทุกขสังขจะ

สะ - สมุททยสังขจะ

นิ - นิโรธะสังขจะ

มะ - มรรคสังขจะ

ธรรมทั้งหมดมี 84,000 พระธรรมชั้นนั้นอยู่ในสังขจะสี่นี้ จึงเรียกว่า เดือน 8 ขึ้น 15 ค่ำ (วันเพ็ญเดือน 8) เป็นวันธรรมจักร

ปู่พิจารณาได้ตั้งที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว พอถึงเดือน 9 แรม 8 ค่ำ ใจคิดถึงว่า “หมาเรา” ก็พิจารณาปล่อยวางว่า “หมาเราไม่มี อนัตตา” พอนึกถึง “รถเครื่อง” ผุดขึ้นมาในใจ ก็พิจารณาปล่อยวางว่า “รถเครื่องไม่มี อนัตตา” พอคิดถึง “ภรรยาเรา” ก็พิจารณาปล่อยวางว่า “ภรรยาของเราไม่มี อนัตตา” พิจารณาให้เป็นอนัตตาตลอด เอาอนัตตาตัดออกตลอดเวลา ทำอยู่อย่างนั้นตลอด 3 ชั่วโมง ใจนั้นไม่ไปที่ไหน สงบเย็นแล้ว อันที่ฆ่าใจฟุ้งซ่านนั้นเป็นอนัตตาให้จำไว้ทุกๆ คน พิจารณาอนัตตาตลอด 3 ชั่วโมง ใจสงบเย็น นิ่งเงียบไม่ไปไหนแล้ว พอได้ 4 ชั่วโมง (ช่วงเวลา 3 ทุ่ม) เหมือนดั่งไฟฟ้าช็อตร้อนไปทั่วทั้งตัว และเป็นลมร้อนหลุดออกจากตัวไป พอเป็นอย่างนั้นแล้วตัวเองก็ไม่รู้ว่า เป็นอะไร มันรู้สึกว่างเปล่า เบา สงบเย็น ยินดีปรีดา ชื่นชม นอนไม่หลับ อาการอย่างนี้ไม่เห็นมีใครเขียนไว้ในหนังสือ พอเห็นว่ามันว่างเปล่าเบาใจนี้ รู้สึกเบาโล่งมากๆ แต่ไม่ได้พิจารณาอะไร ความคิดที่พิจารณามาก่อนหน้านั้นหายไปหมด เงียบสนิท รู้สึกยินดีปรีดา สนุก ชื่นชม

ดีใจ จนน้ำตาไหล นอนก็ไม่หลับจนถึงปัจจุบันนี้

ว่างเปล่า โลงเบา สงบเย็น ยินดี ชื่นชม นอนไม่หลับเหล่านี้ ให้เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า เป็นใจมรรคญาณแล้ว ให้รู้ไว้ โสดาบัน สกทาคามี อนาคติ อรหันต์ ผลสี่ผลนี้มันเป่า(ว่างเปล่า) เบา เย็น โลงใจ ยินดีชื่นชม นอนไม่หลับ ปู่ได้มาแล้ว และก็เขียนไว้ จำกันไว้ นะ

การที่จะได้เป็นโสดาบันนั้นยากมาก จะต้องตัดฆ่ากิเลสทิ้งให้ได้ อตตทิลุ มานะ ที่เป็นหัวหน้าของกิเลส 10 ที่จะฆ่าทิ้งนั้นไม่ง่าย โสดาบันฆ่าทั้งอตตทิลุ และวิจิกิจฉา 2 ตัวนี้ การเป็นโสดาบันนั้นยากอันดับ 1

สกทาคามีนั้นง่าย ง่ายอันดับ 1 ไม่ได้ทำงานอะไร เพียงเอากิเลสที่เหลืออีก 8 ตัว ให้มันอ่อนแรงลงเท่านั้น แรงของเขานั้นไม่เท่ากับปุถุชน อ่อนแรงมาก เพราะกิเลสอ่อน กำลังลง จึงเรียกว่าสกทาคามีซึ่งแปลว่า อ่อนแรงมาก

อนาคติมียากมาก ยากเป็นอันดับ 2 เพราะกิเลสที่เหลือ 8 ตัว ถูกตัดทิ้งไป 6 ตัว เหลือไว้ 2 ตัว อย่างละครึ่งคือ มานะ และ ถีนะ-ชี่เกียจ คือใจชี่เกียจ กับคำว่ากูมีนั้น เหลือไว้ตัวละครึ่ง จะให้ได้อนาคติมีนั้นยากที่สุด ไม่ง่าย การเป็นอรหันต์นั้นไม่ทันรู้ตัวได้ง่ายมาก ๆ

ยากมี 2 ยาก คือโสดาบัน กับ อนาคติมิ

ง่ายมี 2 ง่าย คือสกทาคามี กับ อรหันต์

ให้เข้าใจกันไว้ นะ ผู้ที่ยากได้มรรคอยากได้ผล หากไม่รู้ตัวอย่าง

แจ่มแจ้งว่าการเป็นอรหันต์นั้นเป็นอย่างไร ใจของอรหันต์นั้นเป็นอย่างไร

ใจของพระอรหันต์ในอนัตตานั้น

1. ไม่กลัว -ไม่กลัวใคร ไม่กลัวอะไร ไม่ว่าจะเป็ผี เปรต ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น
2. ไม่ตกใจ -นั่งอยู่เพลิน ๆ และมีฟ้าผ่าใกล้ ๆ ประมาณ 9 - 10 วา ก็ไม่ตกใจ
3. ไม่เกียจคร้าน -นั่งตลอดคืน ไม่หลับไม่นอนก็ไม่เกียจคร้าน ถ้าเป็นปุถุชนเกียจคร้านมาก ถ้านอนไม่หลับก็บ่นว่า กลางคืนยาวจัง พลิกตัวกลับไปกลับมาซี้เกียจมาก แต่พระอรหันต์นี้ไม่เกียจคร้าน
4. นอนไม่หลับ -นอนอย่างไรก็นอนไม่หลับ หลับนั้นไม่มีแล้ว เพราะมรรคตัดทิ้งไปหมดแล้ว การนอนหลับนั้น เพราะยังมีถิ่นมิถนะ คือซี้เกียจทำให้นอนหลับ
5. ใจฟุ้งซ่านไม่มี -อุทัจจะไม่มีแล้ว ใจไปอยู่กับสิ่งนั้น อยู่กับสิ่งนี้ ไม่มีแล้ว
6. ไม่ลืม -ตั้งแต่เกิดมาอายุ 3 ขวบจนถึงตอนนี้ นึกถึงความหลังจำได้หมด พิจารณาได้หมด ปู่ที่นี่เรียนพระปริตร 11 สูตรตั้งแต่เป็นสามเณร และไม่เคยได้ทบทวนเลย จนตอนนี้อายุได้ร้อยกว่าปีแล้วก็ยังจำได้ไม่เคยลืมเลยผ่านมาตั้ง 90 กว่าปีแล้ว จำได้ทั้งหมดไม่ลืม

7. ไม่ได้กินข้าว 3 วันก็ไม่หิว -พระพุทธรูปเจ้านั้น 49 วันที่ไม่กินข้าว พระอรหันต์ 7 วัน ในช่วงที่เขานิโรธสมาบัติไม่กินข้าว ถ้าอยู่ธรรมดา 3 วันก็ไม่หิวข้าว
 8. ไม่หายใจก็ไม่ตาย -ปู่ขึ้นไม่หายใจมาตั้งแต่อายุ 80 ปี เป็นมาได้ 28 ปีแล้ว
 9. เขามาต่าก็ไม่โกรธ ไม่ไปทะเลาะ -ทำไมถึงไม่ไปทะเลาะก็เพราะมันไม่มี “เรา” อยากต่าก็เข้าไป แต่ถ้ามี “เรา” ก็ผิดใจ (ทะเลาะ) เป็น
 10. เขามาสรรเสริญชื่นชมก็ไม่ดีใจ ไม่ยินดี -เหตุที่ไม่ดีใจ ไม่ยินดีนั้น เพราะมันไม่มี “เรา” จึงไม่ดีใจ
- ใจ 10 ดวงนี้ เป็นใจของพระอรหันต์ ใครก็ตามถ้าได้ใจ 10 ดวงนี้แล้วไม่ต้องถาม ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว เป็นอรหันต์แล้ว สิ่งทีบอกกล่าวมานี้ให้เข้าใจกันทุกคน

ปู่ วิจิตตะธัมมะ

ผู้ที่ได้พบประสบมา และมาบอกกล่าว

คำขอขมาหลวงปู่ผู้เป็นอาจารย์

อะริเยสุ ปะมาเทนะ ทะวารัตตะเยนะ
กะตัง สัพพะังอะปะราทัง ชะมะละเม ภาณเตฯ

หลวงปู่ผู้เป็นอาจารย์ ในกาลไหนๆก็ตาม สิ่งที่ข้าพเจ้าได้
กระทำผิด โดยรู้เท่าทันก็ตาม ไม่รู้เท่าทันก็ตาม ในกรรม 3 ประการ
ใจที่คิดผิด ปากพูดผิด กายกระทำผิดต่อ พระพุทธรูป ต่อพระธรรม
ต่อสังฆะเจ้า

ขอหลวงปู่ผู้เป็นอาจารย์ โปรดเป็นตัวแทนพระอรียะ
เจ้า โปรดสงสาร ยกโทษ ให้เป็นอโหสิกรรม เพื่อไม่ให้เกิดกรรม
อันตราย เพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรค ขัดขวางการปฏิบัติ หา เห็น ตัด
ถึง พระธรรมปรมาตถ์อันตาทาแก่ข้าพเจ้า ด้วยเทอญฯ

หลวงปู่วิจิตตะธัมมะ อนัตตารามถ้ำวัว สถานปฏิบัติธรรม

1. อนัตตารามถ้ำวัว ต.เมืองนะ อ.เชียงดาว
จ.เชียงใหม่
2. อนัตตาวิสุทธิตัสสณะราม กังนา
เมืองแม่ฮ่องสอน
3. อนัตตปัพพตระราม (รักไทย)
เมืองแม่ฮ่องสอน

สนใจปฏิบัติธรรม ติดต่อที่
คุณอัญชลี 082 453 9924
คุณสุวรีย์ 089 838 2332



อนัตตารามวิสุทธิตัสสนะราม

179/1 หมู่ที่ 5 ต.ปางหมู

อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน 58000

โทร: 082-453-9924

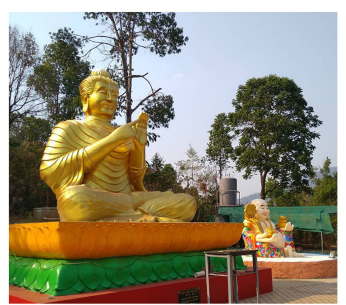
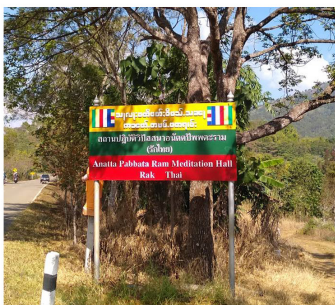
089-838-2332

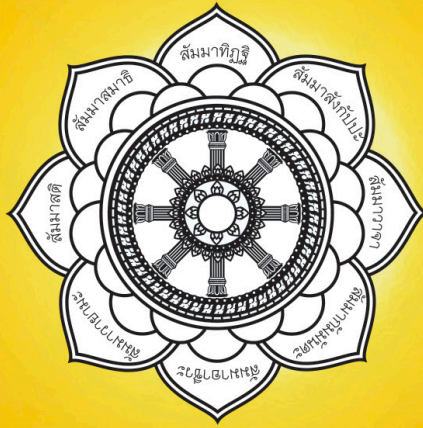


อนัตตปัปพตธรรม รักไทย
บ้านรักไทย ต.หมอกจำแป่

อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน 58000

โทร: 082-453-9924, 089-838-2332





หนังสือธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

มูลนิธิธรรมอนัตตา

179/1 หมู่ที่ 5 ต.ปางหมู อ.เมือง จ.แม่ฮ่องสอน 58000

www.dhamma-anatta.com